

Sola

Míryam Ferré Alanyà

Per què tot m'havia de passar a mi? Pf... aquesta és, sincerament, una de les preguntes que tota adolescent es qüestiona al llarg de la seva vida. Jo ja no sé quantes vegades me l'he preguntat en tan sols un dia.

Recordo que em trobava tan emocionada que no vaig reaccionar a temps... de fet, dubto que encara estigui totalment segura del que va passar.

Amb el telèfon mòbil al davant meu i mossegant-me les ungles, el que quedava d'elles, seia jo a l'escriptori; davant de la fosca pantalla de l'ordinador i el blanc teclat a sota la taula, en un petit calaix.

¿No era l'hora? Feia mitja hora que m'hagués hagut de trucar... i això era estrany, perquè en Marc era home de paraula i sempre puntual en tot el que feia.

Els meus dits començaven a tremolar de nerviosisme passada l'hora i mitja. No em vaig aguantar més i encengué el botó de color blau de la torre de l'ordinador. La pantalla parpellejà i es començà a iniciar la sessió.

La lentitud d'Internet em rebentava... per aquesta raó, entre d'altres, em negava a utilitzar Internet a casa meva i gairebé sempre anava a casa d'en Marc.

L'excusa que li posava al meu pare, ja que la meva mare havia mort per una complicació al part, era que anava a estudiar amb ell, però, per a mi era l'excusa perfecta per a passar més estona a la seva vora. L'estimava tant...

Prou! No pensis més això Júlia. No pensis amb en Marc i amb el simple fet que encara no t'ha trucat.

Instintivament vaig mirar el rellotge digital. Ja havien passat dues hores. Vaig obrir la pàgina d'Internet on solia pujar els meus relats i vaig començar a llegir

els comentaris amb opinions... però en realitat no prestava atenció al seu contingut.

Esgotada la paciència vaig agafar el mòbil i vaig marcar el número d'en Marc. Anava tan de pressa escrivint els números que em vaig equivocar varis cops.

– ¿Marc? –vaig preguntar quan algú va prémer el botó verd.

– No, no sóc en Marc, sóc la seva núvia. ¿Et puc ajudar amb alguna cosa?

– ¿Perdona? ¿Qui dius que ets?

– Em dic Carlota. Ara mateix en Marc no hi és... Però si vols alguna cosa m'ho pots dir que jo mateixa li donaré l'encarreg.

– No, gràcies. Adéu.

Vaig penjar abans que pogués dir alguna altra cosa.

La seva xicota? Però què s'ha pensat!? De veritat que en Marc es pensa que pot jugar a dues bandes? Ho té ben clar...

Vaig tancar l'ordenador sense haver llegit els comentaris sobre la meva petita novel·la i em vaig estirar al llit. Vaig començar a llegir un llibre, els fulls del qual estaven tan desgastats d'haver-los fullejat tantes i tantes vegades, que si tiraves el llibre, aquest es quedava per la mateixa pàgina.

Passades les setmanes em vaig adonar del que realment passava. Havia perdut en Marc. L'havia perdut. A la persona que més m'importava en aquesta miserable vida...

Encara estic en estat de shock. No li he pogut dir res a en Marc. Ni tampoc sé qui és aquesta tal Carlota.

Ja li diria qualsevol cosa quan el veiés... però una cosa tenia clara: mai, res ni ningú, farà que jo sigui diferent. Res em canviarà, això ho tinc més que clar.

– A viure la vida –em repetia cada matí, al llevar-me.